

ABONAMENTELI-

Pentru Sibiu:
1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 4 fl. 10 fl.
Pentru ducerea la casă: 15 cr., 1 lună mai mult.
Pentru parohia:
1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 1 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
Pentru România și străinătate:
1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.
Abonamentele se fac numai plătinându-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.
Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cisnădiei 3.
Se prenumără și la poste și la librării.
În Bucuresci
primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.
Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.
Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Sibiu, 19 Octomvrie s. v.

În România s'au săvârșit în sfârșit alegerile pentru cameră și mai rămâne ca să se termine și alegerile pentru senat.

Resultatul acestor alegeri ne este cunoscut. El e favorabil cabinetului junimist, întru-cât din lupta electorală au eșit învingătoare grupurile conservatoare ce-l spriginesc. Majoritatea celor eșiți din urnă o compun la toată întâmplarea liberal-conservatorii, care singuri fac mai mult, ca toate celelalte grupuri împreună.

Nu se știe încă, dacă în urma unei asemenea reușite a alegerilor, cabinetul va mai rămâne ori nu așa cum este el astăzi compus, precum nu se știe încă preste tot nici aceea, dacă junimiștii se vor pute uni întru toate cu liberal-conservatorii, spre a lua împreună frânele guvernării în mână.

Este însă mai presus de ori-ce îndoeală, că partidul liberal, care a condus un lung șir de ani destinele țării și sub a cărui guvernare s'a ridicat România la ceea-ce este astăzi, a căzut cu desăvârșire la aceste alegeri și numărul deputaților ce l'a putut scoate s'a redus la o minoritate de tot disparentă.

Nu ne mai întrebăm, ce a putut anume să discrediteze înaintea țării pe guvernarea de odinioară, căci certurile de partid din România sânt cestiuni interne, care pe noi nu ne privesc mai deaproape. Faptul, că astăzi se află la putere un partid capabil de guvernare, precum și cei mai distinși oameni de stat ai României, cum sânt d-nii Rosetti, Carp și Maiorescu, este destulă garanție, că se va urma lucrarea, pe care Iban Brătianu și aderenții lui nu voiau ori nu mai puteau să o continue.

De aceea ne mărginim deocamdată a constata numai, că după toate câte le scriu țării de dincolo și după informațiunile ce le primesc oficios și d-rale străine, actualul guvern nu se va abate cătuși de puțin dela politica externă preconisată de dl Ioan Brătianu, adică dela politica de alipire către puterile apusene, care nu a fost combătută de actualii capi ai cabinetului român nici

pe timpul cât se aflau ei în opozițiune.

Politica aceasta, care nu consistă într-o aderare necondiționată la alianța celor trei puteri mari din Europa centrală, ci mai mult într-o neutralitate binevoitoare față cu acea alianță, este astăzi reclamată de interesele de conservare ale poporului român.

Ea ne convine și nouă Românilor de sub coroana Sfântului Ștefan, deoarece-ținem, ca statul român vecin să trăească în bune relațiuni cu aceia, care dispun de soartea alor preste trei milioane de Români de dincoace de Carpați, și sperăm, că aceste relațiuni vor avea o înfrățire binefăcătoare și asupra noastră. Căci ne pare preste puțină, ca o monarhie, care voese să trăească și mai departe în relațiuni de prietenie cu vecinul ei, să lase pradă volniciei pe un popor, care e din aceeași carne și din același sânge cu vecinii acestei monarhii.

Cât privește afacerile interne ale fraților nostri de dincolo, în acele nu ne amestecăm; sânt ei destul oameni, ca se cunoască adevăratele interese ale țării și ale poporului.

REVISTA POLITICĂ.

Sibiu, 19 Octomvrie s. v.

Relativ la demisionarea baronului Zemialkowski din cabinetul austriac i-se scrie lui „Morning-Post“, că el ar fi prezentat Maiestății Sale Monarhului un memorandum, în care din motive de înaltă politică de stat s'ar fi declarat, că este contrar aspirațiunilor cehice de Home-rule și că din aceste motive se vede silit a demisiona. De altă parte se telegrafează din Viena lui „Pester Lloyd“ tocmai contrarul: că adică Zemialkowski a eșit din cabinet din cauza unor diferențe ce le-a avut cu ministrul de finance Dunajewski.

Dl de Giers, ministrul de externe al Rusiei, și-a sărbătorit în zilele trecute jubileul de 50 de ani de serviciu în funcțiuni de stat. Cu acest prilegiu i-a conferit țarul Alexandru al III-lea ordinul stului Alexandru Newsky în briliante însoțit de un autograf, care întimpină mare atențiune în întreaga lume politică. Textul acestuia este următorul:

„A plăcut providenței divine să binecuvinteze nisuițele națiunii rusești și ale conducătorilor ei suverani, permițându-le să ajungă

un înalt grad de putere și de glorie. Extensiunea largă a imperiului nostru și milioanele de locuitori ai lui nu lasă în purtarea noastră de grije nici un loc pentru gânduri de cucerie. Desvoltarea pacinică a puterilor Rusiei, înaintarea copiilor ei în diferiții rami ai vieții civile și succesul roditor al fiecărei lucrări folositoare, formează unicul obiect al străduințelor Noastre suverane și vor servi totdeauna ca principiu hotărâtor al politicii noastre pacifice, care este neschimbat devotată dorinței, de a întregini relațiunile amicale cu celelalte puteri pe baza tractatelor, precum și a demnității inviolabile a imperiului. Afând în d-ta todeauna un tovarăș de lucru, care, luminat și zelos, în măsură mare a lucrat cu succes la conducerea relațiilor internaționale conform intențiunilor Noastre, îți dăm o dovadă a întimei Noastre mulțumite, conferindu-ți ordinul Nostru al stului Alexandru Newsky în briliante, ale cărui insignii îți-le trimitem și-ți ordonăm să le porți conform statutelor. Rămânem cu grația Noastră suverană al d-tale afecționat: Alexandru.“

În Berlin s'a întâmplat un lucru, care a produs mare senzațiune în toate cercurile. Sâmbătă trecută a avut loc inaugurarea unei fântâni monumentale, pe care capitala imperiului german a ridicat-o întru aducerea aminte a reînținerii împăratului din călătoriile sale. Cu acest prilegiu s'a prezentat la împărat o deputațiune a consiliului municipal, condusă de primarul Forekenback, cu scopul de a-l ruga să primească acest semn de alipire al capitalei. Deputațiunea a fost primită de împăratul cât se poate de rece, ear' la vorbirea foarte entusiastă a primarului, împăratul a răspuns cam următoarele:

Mulțumesc deputațiunii pentru darul oferit și îl primesc bucuros. Îi servesc spre satisfacțiune, vădând că simpatiele Berlinezilor îl însoțesc pretutindenea, unde agendele misiunii sale împăreșce îl duc. Se bucură cu deosebire, că le poate spune acestea toamai în această zi, când tocmai se reînțorește dela frumoașă sărbătoare a sfințirii noiei biserici, a cărei clădire a fost cu viu interes protejată de tatăl seu și pentru care a contribuit și orașul Berlin. (În aceeași zi s'a sfințit biserica nou edificată a sfinței cruci. Red.)

Împăratul sperează și dorește, că asemenea sărbătoare se va repeta cât de des. În călătoriile sale, spre marea sa bucurie, a experimentat, că imperiului german întimpină simpatii din partea principilor și a popoarelor străine și că aceste simpatii se extind și asupra capitalei. Nu poate însă întrelăsa a da expresiune și unei amintiri dure-roase din călătorie. Pe când el a con-

sacrat sănătatea și toate puterile sale, pentru-ca prin noue legături amicale să asigure imperiului și prin urmare și capitalei pacea și prosperarea, și d-rale capitalei au tras în publicitate afacerile familiei sale într'un chip, pe care nu l'ar fi permis nici unui om privat. Împăratul a fost prin aceasta dureros atins și a întimpinat-o cu resens. Înainte de toate însă nu permite, ca fericitul seu tată să fie neîntrerupt citat contra persoanei sale. Ca fii, aceasta îl ofensează și este în gradul cel mai mare un lucru necuviincios. Împăratul așteaptă, că, dacă își alege Berlinul ca loc de rezidență, — ear' ca Berlinez îl craoge inima Berlin, — nu se vor mai discuta în presă relațiunile intime ale familiei sale. Cestiunile, care unesc pe principe cu poporul seu, pentru a face patria mare și fericită, sânt destul de multe și importante, pentru a se ocupa cu ele și a lăsa în pace cestiuni ca cele amintite.

Impresiunea, pe care au produs-o aceste cuvinte ale împăratului, este atât de adâncă, încât nu se poate compara cu nimica din trecut. Membrii deputațiunii au primit impresiunea, că împăratul numai cu cea mai mare silă și-a putut reține iritațiunea, și le-a părut, că un incident nemijlocit, care nu stă în legătură cu scopul audienței, l'a îndemnat pe împăratul la aceste enunțațiuni. Care este acest incident nu se știe. Unii zic, că discutarea cărții lui Mackenzie, alții că numărul comemorativ pentru împăratul Frideric, publicat nu de mult de „Freisinnige Ztg.“ ear' alții, că discutarea din nou a cestiunii căsătoriei prințesei Victoria cu prințul de Battenberg și mai ales publicarea țiarului împăratului Frideric. După cele întâmplate, se vorbește, că Forekenbeck va demisiona.

Din Franția vine o scire alarmatoare: Generalul Miribel, luând în primire comanda corpului 6 de armată dela Nancy, a înțmătoarea cuvântare: „Mă simt fericit a fi chemat la acest post. Fie ca tot omul să țină la inimă devisa orașului Nancy: Nimenea nu mă va bate nerăsbunat. Voi face tot ce este cu puțință, pentru-ca departamentul acesta să nu mai fie un departament de graniță. Unde au mers părinții nostri, vor merge și copiii nostri“. O telegramă din Paris spune, că aceste cuvinte, primite la Nancy cu entusiasm, sânt reprobate de cercurile politice din capitala Franției. Ear' aceasta cu atât mai mult, pentru-că generalului Miribel fi este destinat un loc important pentru cazul unui eventual războiu. Se crede, că guvernul va desa-

proba în mod oficial această enunțațiune războinică, care este de natură de a devalva cu totul efectul enunțațiunilor pacifice făcute în repețitele rânduri de către presidentul republicii Sadi-Carnot și de către ministrul president Floquet.

Din Madrid i-se anunță țiarului „Le Temps“, că în ultimul consiliu de ministri a declarat ministrul de războiu, precum și cel de interne, că acțiunea revoluționară s'a reînceput în armata spaniolă și în mai multe provincii. Guvernul spaniol este foarte îngrijat, după-cum spune mai departe numita telegramă.

Libertatea de presă în Ungaria.

(Urmare).

Dar' fie pentru aprefiarea acestui fel de instituțiune judecătorească de caracteristice cele două momente ce le-am ilustrat, — raportul adversității politice dintre judecători și acușai și metodel, de a motiva acușele — trebuie să se mai accentueze încă și un al treilea moment, spre a pune această instituțiune în deplina ei lumină. Acest moment zace în destinațiunea politică a însăși instituțiunii acesteia. Și această destinațiune a ei nu zace numai în scutul egal de o parte al libertății de presă și de altă parte al ordinii legale, prin mijloace de drept legale, ci afară de aceasta și încă în prima linie în scutul direcțiunii politice ce dominează astăzi, și anume nu numai în contra atacurilor ilegale, ci și în contra atacurilor permise de lege, și nu numai cu mijloace legale, ci, dacă cere trebuința, cu orice mijloace. Și nimenea altcineva, decât un procuror de stat reg. ung. a proclamat aceasta, cu o precisiune și neechivocitate ce nu mai lasă nimic de dorit, drept o adevărată destinațiune a acestei instituțiunii judecătorești, și încă de pe tribuna acușaiilor publice, cu prilegiul unei dintre cele mai recente pertractări ale curții cu jurați. „Trebuie să vă mai spun, domni mei jurați, că acușatul și soții lui de principiu sânt în viața publică a Ungariei o buruiandă, care, dacă altcum nu se poate, trebuie cu puterea extirpată. De aceea nu judecați numai după dreptate, ci înainte de toate ca patrioți maghiari“. Așa sună sfârșitul replicii unui acușator public. Acela, în sala unui tribunal, apelează la puterea și la patimile politice ale juraților; el fi provoacă pe acestia direct, ca să nu judece după dreptate, ci după propriul lor interes de partid politic. Și el pută să o facă aceasta, fără de a fi fost îndrumat la ordine din partea tribunalului și fără de a fi fost pentru aceasta de către guvern destituit din oficial seu.

Ar trebui să crează cineva, că fiecare cuvânt ce s'a rostit aici, un procuror ce l'a

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Nopti serine.

Narațiune de Dostolevsky.

Traducere de Gil.

Noaptea a doua.

(Urmare).

Ea îmi strinse mâinile.

— „Sânt de două oare aci. Nu-ți poți închipui ce s'a petrecut în mine ieri toată ziua.“

Ea se uită cu înțetire în fața mea și zise:

— „Ieri m'am purtat ca o fată ușoratică. Dacă voesci să-ți vorbesc de mine, trebuie mai întâi să d-ta să-mi povestesci istoria d-tale.“

— „Istoria? — exclamai eu. — Istoria? Cine și-a spus d-tale, că eu am o istorie? Nu; eu n'am istorie.“

— „Dar' cum ai trăit, dacă n'ai istorie?“ — mă întrepruse ea ridicând.

— „Fără de nici o istorie. Am trăit pentru mine însumi — singur de tot. Înțelegi d-ta ce va să zică singur.“

— „Cum se poate una ca asta? . . . D-ta n'ai vădit oameni nici când?“

— „Nu asta, oameni vād eu, și totuși sânt singur.“

— „Dar' nu vorbești cu nimenea?“

— „În înțelesul strîns cu nimenea.“

— „Spune-mi cine ești d-ta? Stai — o ghicește. D-ta ai o bunică, întocmai ca și mine — ea e oarbă și nu mă lasă de lângă sine,

incât aproape am uitat a vorbi. Când greșeam ceva acum doi ani, ea mă chemă la sine și-mi copcia haina o u bumbucă de a ei. Astfel ședem de atunci zilele lungi lângă o altă, ea împletește ciorapi, cu toate că-i oarbă, și eu trebuie să cos ori să-i cetesc — îmi pare atât de curios, că sânt deja de doi ani fixată de ea.“

— „Ah Doamne!“ Nu, eu n'am o astfel de bunică.“

— „Bine, dar' apoi nu pot înțelege cum de stai acasă?“

— „Vrei să știi cine sânt? Eu sânt un original.“

— „Un original? — grăi fata și rîdea ca-și-când un întreg nu ar fi ris; — are haz conversația cu d-ta! Uită, aci este o bancă, să ședem . . . Nu umblă nici un suflet de om pe aci. Nu ne aude nimenea. Începe-ți istoria. Ce va să zică un original?“

— „Un om șod, — răspunsei eu cuprins de risul ei copilăresc, — va să zică așa o fire, . . . scii d-ta ce-i un visător?“

— „Un visător? Cum se nu scii? Eu însămi visez. Câte de toate nu-i trec omului prin cap, când șede lângă bunica. Visul începe și câte nu se petrec astfel . . . mi-s'a întâmplat des, că mă măritam după un prinț chinezesc.“

— „Excelent! Dacă te măriți d-ta în idee după un prinț chinezesc, mă vei înțelege pe deplin. Dar' mai înainte seusa-mi . . ., nici nu scii cum te cheamă.“

— „În fine tot ai ajuns la asta . . .

— „O Doamne! Nu mi-a venit mai iute în minte, deoarece-țe m'am simțit prea fericit.“

— „Mă cheamă Nasstencia.“

— „Nasstencia — numai Nasstencia?“

— „Numai? Nasstencia nu-ți ajunge d-tale, om nesăturat?“

Eu mă pusei lângă dînsa și începu:

— „Este, amica mea Nasstencia, o oară în ziua mea, pe care o iubesc foarte; asta e oara, care întrerupe mai toată munca, toți aleargă să ajungă acasă, să prânzească și să se odihnească — și pe cale mulți își fac planuri vesele pentru seară, pentru noapte și pentru restul de timp liber. Eroul nostru — trebuie să-mi permiți Nasstencia, de a vorbi de mine în persoana a treia, căci mi-ar fi prea neplăcut a face aceasta în persoana primă — eroul nostru, care nici el nu-i fără de ocupație, pășese în urmele celorlalți. Fața lui palidă, puțin încrețită, vorbește de un deosebit sentiment al plăcerii; și el privește la roșeața serii ce se stinge încet pe cerul cel rece al Petersburgului. El este îndestulat, deoarece-țși-a mântuit până pe mâne afacerile sale pentru el uricioase, el este îndestulat ca școlarul, care aleargă de pe banca de școală la jocurile sale de predilecție. Acum a devenit gânditor . . . dumniata creși poate pentru prânș ori pentru seara de astăzi. . . nu, Nasstencia; ce-i pasă lui de toate aceste nimicuri! Abia ține seamă de drumul, pe care de altfel fi atrage și lucrul cel mai mic atenția. Deși fantastice a înșirat înaintea lui cu mână caprițioasă imaginile unei vieți minunate, . . . ea poate fi înaltă de pe trottoarul de gra-

nit, pe care merge spre casă, până în al șeptelea cer de cristal. Încearcă-te d-ta a-l opri, întreabă-l deodată: unde e acum? Preste care strade a trecut? . . . De sigur nu și-ar aduce aminte de nimic și, pentru de a nu călca bunul ton, și-ar spune necăjit o minciună. De aceea a tresărit așa, a fîpat cât pe aci și a căutat cu îngrijire în giur, când l'a oprit o bătrână cu polițe în mijlocul pardoselei și l'a întrebat de calea, pe care o perdue. Încrîțindu-și fruntea necăjit, pășese el mai departe și abia observă, că mai mulți de unul dintre trecători îl privesc zimbînd, că o fetiță mică i-se ferește din drum și rîde cu hohot, când se uită cu ochi mari la zimbetul și la mișcările lui de mână. Dar' aceeași fantasmă a țesut deja cu sboru-i șăgalnic în pânza sa pe bătrâna și pe curioșii trecători și pe fata rîdîndă și pe țerani, care se odihnesc pe bărcile lor, și originalul sosesce cu un nou sentiment acasă. El a prânșit deja și masa e adusă ear' în ordine, — dar' el își vine în fire numai când Matriona cea gânditoare și în veci posacă îi dă pipa. Se întunecă, în sufletul lui este gol și jalnic; — în giurul lui zace în ruine un imperiu de visuri. În chiliața mică domnesce tăcere. Liniștea, singurătatea și nelucrarea fi lingusec fantasmă-i, lin prinde ea flăcări, lin bălăbe ea ca apa în vasul de cafea al bătrânei Matrjone, care gospodărește liniștită în culină și își ferbe cafeaua. Cartea, pe care o luase fără de scop, cade din mâinile vizitatorului meu, înainte de ce ar fi ajuns până la pagina a treia. Earăși o lume desvîlț fantasmă puternică, ea crează și o lume nouă cu o

viață nouă, încântătoare. . . , nou vis și fericire nouă, nou venin îmbătător! Ce-i pasă lui de realitate! El nu se gîndesce la aceea, că și pentru el poate să vină ceasul, când pentru o zi de viață reală și-ar da toți anii sei fantastici. El nu poftește nimic, fiindcă stă preste ori-ce dorințe, fiindcă el însuși este măiestrul artist al vieții sale și își formează fiesce-care ceas după propria voință. Și atât de ușor, atât de natural este făurită această lume de basme, încât în loc să o luăm drept un făt al sentimentului băjbător, al halucinațiunii fantastice, o privim drept realitate. Multe nopți nedormite trec ca un singur moment fericit. Când rața trandafirică a dimineții atinge fereastra și aruncă lumină de zori în odaie, atunci se aruncă vizitatorul nostru obses pe pat și ațepse cu o dulce plăcere în inimă. Ce deceptie! În peful lui întră amorul cu bucuriile sale nesecate și chinurile pline de dor. Este asta într'adevăr numai vis? . . . Grădina asta, prăsisită și sêlbatică, cu căile otropite de muschii, pe care au umblat de atâtea-ori împreună, au sperat, s'au întristat? Această casă bătrânească curioasă, în care a trăit ea singuratică și tristă atîta lungime de vreme la un loc cu bărbatul cel bătrîn, închis, în veci tăcut. . .

— „Dar' d-ta ai visat viața întreagă?“

— „Viața întreagă, Nasstencia, și eu cred, că așa am să o și închei.“

— „Nu se poate, — zise ea neliniștită, — așa nu poate să rămână. În fine ar trebui să-mi petrec și eu toată viața ședînd lângă bunica.“

rostit și un tribunal, înaintea căruia s'a rostit, ar fi tot lucruri, care ar pute aparține numai domeniului imposibilităților. Ori-și-căruia, care nu cunoaște mai deaproape raporturile noastre politice, i-s-ar face simplu lucru neînțeles, că un asemenea afront împătrat ce se face sentimentului de dreptate, demnității tribunalului, auctorității oficiale a procuraturii de stat și sfînteniei jurământului juraților, se poate comite fără de a fi pedepsit. Și cu toate acestea, toate aceste lucruri neînțelese apar în lumina unor lucruri de sine înțelese în momentul, când omul își închipuiesc adevărata destinație a întregii instituții judecătorești și se gândesc, că aici nu are de a face cu o părere individuală, ci că acest procuror de stat, cu inima deschisă de forța impregurării, a dat o expresiune clară apăsării generale ce domnesce despre întreaga ființă a acestei instituții.

O instituție judecătorească deci, unde judecătoria politică au să judece asupra acușărilor politice, care sînt adversarii lor politici, nu numai pentru ilegalități eclatante, ci și pentru deosebirea de vederi ce există între ei, nu numai după dreptate, ci și după propriul lor interes de partid politic, aceasta este garanția constituțională a celei libertăți de presă, de care are astăzi să se bucură în Ungaria presa ce se află în opoziție cu direcțiunea politică dominantă.

Între impregurări de asemenea natură, în adevăr nu se poate omul mira de veridicitatea acestei curți cu jurați; tocmai de aceea ar și fi o nedreptate, de a căuta vina în oameni și nu în instituție. Tot atât de clar este însă și aceea, că această instituție, în ciuda tuturor grozăviilor ei politice, cătă vreme în cercurile normative se ține la idea de stat oficială, — fie aceea cât de greșită — și cătă vreme există diferențele naționale ce s'au provocat prin această idee de stat, este chiar o necesitate politică, dela care cu una cu două nu se poate abate — chiar și dacă ar produce poate resens cât de mare în sentimentele mai bune ale acestor cercuri. — Căci ar fi simplu o absurditate politică, de a voi pe de o parte a realiza o idee de stat, care stă în contrast diametral cu interesele de viață naționale ale majorității populației, și de altă parte a institui curți cu jurați și în centrele acestor elemente opoziționale, spre a ține în frâu opoziția presei naționale ce ivorese din indemnul propriei conservări naționale, prin jurați, care sînt soți de principii politice ai aceia. Dacă cu simțul de dreptate nu se unesc, de a institui adversarii politici de judecătoria în procese de presă politice, ar fi de altă parte o nebunie politică, de a institui soți de principii politice de judecătoria, spre a lăsa să se condamne prin acestia eventualele excese adevărate ale presei naționale. Noi vedem că o instituție judecătorească, care ar corespunde în ambele direcțiuni, este preste puțină, și anume din simplul motiv, că, cătă vreme se ține la o idee de stat bolnăvicioasă, există și necesitatea, de a renunța la instituții de drept și de stat sănătoase.

Toate acestea numai explică, dar' nu schimbă întru nimic faptul ce l'am amintit la început, că principii, de a fi judecătoria în propria cauză, formează și principii fundamentale, pe care se bazează întreaga această instituție a curților cu jurați.

Dacă examinăm mai departe și raportul de dependență, în care se află procuraturile de stat față cu ministerul; dacă scim din experiență, cu cătă compleșanță previn curțile

cu jurați procuraturile de stat în asemenea procese de presă naționale, și dacă în sfîrșit nu desconsiderăm nici acel fapt important, că parlamentul, de altmintrelea mutat prin atât de viuele lupte de partid, în cestiunile de diferență națională se întrepune cu trup cu suflet și totdeauna cu o unanimitate întru adevăr solemnă pentru fiecare act al guvernului: atunci întru adevăr nu trebuie multă agorime logică, spre a recunoaște, că aici principii libertății de presă nu se compensează după dreptul obiectiv, ci numai după puterea discreționară a guvernului.

În realitate, hotărîrea măsurii, întru-cît se împărțese presa național-opozițională și de binecuvîntările practice ale libertății ce principial se garantează, atîrînd singur numai dela chibzueala subiectivă a guvernului.

Dar' eu nu aș face deplină dreptate adevărului, dacă nu aș adăuga numai decăt, că cabinetul Tisza a făcut până în timpul mai din urmă destulă întrebare de această putere discreționară a sa, la care de altmintrelea — ceea-ce de abia trebuie să observ — nu s'a făcut doară vinovat de o considerare nejustificată, ci numai de nici o rigoare nejustificată. E fapt însă și aceea, că guvernul în timpul mai nou și-a schimbat această atitudine față cu presa noastră națională. Dacă mai înainte guvernul a tolerat libertatea legală a acestei presei, acum apare, ca-și-când ar avé de gînd să renunțe dela acest principiu al toleranței și să inaugureze o eră a intoleranței.

S'a fost urnit o serie considerabilă de procese de presă. Abstracție făcînd dela procesul, numit pe nedrept proces de presă, care i-s'a făcut d-lui general Doda pentru o scrisoare deschisă, pe care acela a adresat-o alegătorilor sei în calitatea unui deputat dietal, prin urmare sub scutul imunității legale, aproape nici una dintre foile romănesci ce apar în Ungaria, nefăcîndu-se excepțiune nici cu „Rom. Revue“ ce este redigată în limba germană, nu a rămas fără a se fi reflectat la ea, ba la cătă una dintr'acele s'a reflectat și mai de multe-ori. În întregul period de guvernare de mai înainte poate nu s'au întemplat atîtea procese de presă pentru pretinse agitări naționale, ca și în relativ scurtul timp din urmă. E apoi de sine înțeles, că curțile cu jurați, aproape fără excepțiune, și-au pronunțat „patrioticul“ lor vinovat; merită cel mult să se accentueze asprimea draconică privitoare la măsurarea pedepsei, care ese la iveală într'un mod atât de caracteristic la aceste procese de presă. (Va urma.)

Din Istria.

Dela Montemaggiore, 20 Octomvrie 1888.

(Urmare.)

„Subscriși preved, că multe pedeci se vor pune deschiderii acestei școale, înainte de toate lipsa de învățatori și după aceea lipsa unui edificiu școlastic corespunzător. Însă dacă nu există în Istria învățatori calificați pentru învățămîntul în limba română, se află atari învățatori în Bucovina, și n'ar fi lucru greu a aduce unul sau și mai mulți de acolo; pe când de altă parte pentru un edificiu școlastic corespunzător comunele sus numite, fiind adînc interesate, ar face ori-ce sacrificiu, spre a reduce o casă din Susnevița ca să poată servi de școală sau în cas de lipsă, spre a construi chiar una nouă, firesc cu speranța, că onorata dietă, convinsă despre cuviința și

necesitatea, de a nu lăsa să dispară și urma națiunii, care de secol și secol lucese aici și-și conservează în mijlocul altor popoare propria sa limbă, — animată de cele mai liberale principii de echitate și dreptate și iubitoare de tot progresul cultural — se va îndura a-i ajuta cu un subsidiu din fondul provincial.

„Poporațiunea română din Istria în realitate se află în condițiuni foarte triste, atât morale, cât și economice, numai din lipsa unei școale proprii. Ea de asemenea trebuie să contribuiească la cheltuielile însemnate ale provinciei pentru scopuri școlastice ca și celelalte naționalități, fără să aibă însă cel mai mic folos. Dar' dacă în decursul multor ani Români din Istria, recunoscînd drepturile sale, n'au întreprins nici un paș, ca să li se concedă o școală populară în limba lor maternă, acum a sosit momentul, ca, osteniți de a mai trăi în ignoranță și părăsiți și ne mai voind să fie considerați mai prejos decăt celelalte naționalități conlocuitoare, care se bucură de școalele lor publice bine provădute, trebuie să-și ridice vocea sub scutul acelor sînt drepturi, care precum compet tuturor cetățenilor, tot așa le sînt garantate și lor prin legile fundamentale de stat.

„Deci, neavînd noi subscriși în nimenea mai mare încredere, când e vorba de supravegherea și observarea acestor drepturi, decăt în onorata dietă, îndrăsnim a ne ruga, ca onorata dietă încă în decursul sesiunii sale din anul curent să se îndure:

1. „De a-și votul seu, ca cît mai curînd să se deschidă în Susnevița și în cas de lipsă și în alt loc o școală publică populară cu limba de învățămînt română și cu limba germană ca materie obligătoare;
2. „De a însărcina comitetul provincial să facă pași necesari cătră onoratul for i. r. școlastic provincial, ca votul dietei cît mai curînd să fie realizat;
3. „De a destina din fondul provincial, —considerînd cu deosebire sărăcia comunelor, pentru — un subsidiu adecuat pentru provăderea, adaptarea și mobilarea unui local școlastic corespunzător.

Susnevița, 31 August 1888.

Urmează 47 de subscrieri“.

După lectura petițiunii, dl Costantini, ca referent, continuă:

„Comisiunea școlastică, căreia i'a fost transmis acest memorial spre studiere și relaționare, are onoare a refera precum urmează: „În părțile Val d'Arsei și anume în comunele censuare Susnevița, Berdo, Vilanova, Iesenovic, Letain, Posert, Gromnic și Gradine populațiunea e română și, după ultimele date statistice, numără 2299 de suflete.

„Nu există însemnări istorice, care ne-ar indica originea acestui neam în Istria, pe când despre venirea și transportarea populațiilor slave avem mai multe date sigure; prin urmare cu tot dreptul preponderază opiniunea, că Români nostri sînt descendenții acelor coloni, pe care le-au așezat Romanii dela Quarnero până la Marnero (Marea-neagră) și care ici-colo până în ziua de azi se susțin.

„Români din Istria și-au conservat limba lor în ciuda populațiilor slave ce-i încungură și a preoților slavi, care le dau instrucțiunea religioasă; din care cauză încă de copii sînt constrînși a învăța dialectul slav.

„Cu toate acestea ei nu numai își conservează limba, dar' nu-și reneagă nici neamul lor, întăiu pentru-că tipul poporului vecin li se manifestează de tot străin și opus atât în neam, cât și în limbă; apoi pentru-că ei ocupă un teritor destul de larg și populat, încăt se pot căsători între ei; și în fine pentru-că poporul, cu care sînt în contact, nu exercitează asupra lor nici o superioritate prin calități morale, ca să se simtă îndemnați de a se asimila.

„Drept-aceea, cu toate-că au fost dați uitării sute de ani, Români din Val d'Arsa au conșiență deplină de sine și sciu, că ei sînt alți oameni și mai deștepti ca vecinii lor străini. Și documentară aceasta totdeauna, când trecea pe la ei căte un călător român de o cultură mai înaltă și se întreținea cu ei, ca să facă studii; căci bieții oameni se adunau extasiati pe lîngă el, numai ca să audă cuvinte și sonuri mai frumoase ca cele folosite la ei în lipsele lor zilnice.

„Nu e deci nici o mirare, că la urma urmelor în timpurile acestea de deșteptare generală, poporul acesta își manifestează dorul și aspirațiunea, ca și el să se bucură de un oare-care învățămînt în limba sa.

„După-ce a făcut aceste considerațiuni, comisiunea școlastică a recunoscut în maximă dreptul acelei populațiuni, de a avé oareși-care instrucțiune în limba sa proprie, din resonul, că poporul acela într'adevăr există și prin urmare are drepturi egale cu celelalte, și pentru-că și el este supus, ca și celelalte, greutăților impuse de provincie și el sacrifică sânge și avere pentru stat, ca și cealaltă.

„De există sau nu condițiunile extreme“ recerute de lege pentru instituirea unei școale

* Numărul băieților, distanța de o oară a locuințelor.

în părțile acelea, de e preferibil satul Susnevița sau altul pentru edificarea școalei, despre aceasta comisiunea n'are informațiuni detaliate, căci spre scopul acesta se recer date exacte.

„Dînsa e însă din începutul locului de părere, ca în privința aceasta să se facă o cercetare minuțioasă a condițiilor recerute, nefiind nici un pericol de a da de dificultăți insuperabile în realizarea practică a școalei dorite; apoi chiar de ar exista dificultăți, ele nu au să se rețină pe nimenea a priori de a face tot ce e posibil spre delăturarea lor, când e vorba de activarea unei instituții filosofatoare, nu numai justificate, dar' chiar recerute de drept, precum ar fi școala din cestiune.

„Din considerațiunile acestea comisiunea școlastică are onoare de a propune, ca onorata dietă să binevoască a decide:

„Memorialul Românilor din Val d'Arsa pentru instituirea unei școale populare în Susnevița cu limba de instrucțiune română, susținut și recomandat se transpune comitetului provincial, cu însărcinarea, de a face cercetările necesare și de a înainta conform aceluia propuneri favoritoare cătră forul școlastic provincial“.

După aceasta se începe discuțiunea. Vorbesce Slavul Jenko, dar' nime nu-l înțelege, căci vorbesce în limba croată. Se aude de multe-ori cuvîntul „Ciribiriri“. După dînsul Laginja (Slav, advocat în Volosca). Cestiunea aceasta n'are decăt o importanță istorică. Admite, că se află în istorie rămășițe de popoare romanice, dar' de naționalitate română în istorie nici pomeană. Acele fracțiuni de popor, pe care noi le numim „Ciribiriri“, nu sînt Români. El cunoaște și a studiat d. e. locuitorii din Seiane, n'a aflat însă în ei rămășițe romane. Fie cum va fi, acele populațiuni s'au croatisat. Toate elementele culturale la oamenii aceia sînt slave. Înțelege prin acestea religiiunea, care e croată, (Oho! din dreapta) și numirile recuisitelor de economia rurală, care de asemenea sînt croate.

Tot tesaurul rămășițelor române se reduce poate la 7—8 sute de cuvinte. E sigur, că aici chiar cei subscriși în petițiunea din cestiune nu au înțeles cuprinsul ei. Ar fi mai bine, ca în locul limbii române să se propună limba clasică latină. Oamenii aceia cel mult simțesc lipsa unei școale. Am puté discuta întrebaarea: ce fel de școală să se concedă Susnevițanilor, croată sau italiană; dar' de școală română nici gînd.

Ne mai vorbind alții, încheie discuțiunea dl ref. Costantini. Nu-și închipuia, ca din partea minorității să se facă opoziție petițiunii pentru o școală română. Acei domni, care sînt atât de sensibili, când e vorba de naționalitatea lor, n'ar trebui să denegă puțină dreptate nici celorlalte, măsurînd astfel cu două măsuri. Că suplicanții sînt români, este un adevăr incontestabil, recunoscut de filologi și etnografi chiar străini. Nu neagă, că fiind încungurări de Croați, sînt constrînși să vorbească și croățesce. Și e adevărat, că preoții din locurile acelea ceacă toate modurile de a-i croatisa. E adevărat însă și aceea, că băieții, până nu umblă la biserică, nu vorbesc între sine altă limbă decăt cea română. De sigur dl Laginja nu cunoaște populațiunile acelea, — din Susnevița și giur, — dar' il poate asigura, că nu numai limba, dar' chiar și datinile și tipul sînt de tot diferite de ale Croaților. El il poate asigura despre aceasta, căci cunoaște bine oamenii aceia.

Dacă până acum au fost desconsiderați, nu e just ca să li se iee chiar și dreptul de a cere ceva. Deci recomandă dietei să primească propunerea comisiunii.

Care pusă la vot fu primită cu mare majoritate.

Si cu acestea, d-le redactor, comunicarea mea a ajuns la capăt. O am făcut în interesul iubitorilor noștri frați din Istria, care au început a lucra; în onoarea Italianilor din Istria în general și în special a aceluia, care cu cuvîntul și cu fapta îi spriginesc; și în fine spre avis și orientare pentru toți Români și îndeosebi pentru aceia, care pot și vreau să ajute pe frații lor readiați.

Dorul meu s'a stîmperat și sufletu-mi sperează întru bine.

Vincentiu Nicoad.

CORRESPONDENȚA

„TRIBUNEI“.

Cluj, 27 Octomvrie n.

(Sfîntirea bisericii române din comuna Ragla, comitatul Bistrița-Năsăud, în 20 Septemvrie 1888). Comuna Ragla, una dintre comunele grănițeresc din al II-lea regiment de grăniță, încă avu o festivitate rară: sfîntirea bisericii nou edificate.

Nu mă pot extinde nici la istoria acestei comune, nici la descrierea edificării acestei biserici, căci atât biserica, cât și comuna, își

au fiecare o istorie întreagă. Cîteva cuvinte referitor la această biserică s'au publicat în „Preotul Român“ din luna Septemvrie, precum și separat în fasciculul „Cartea de aur“, din care trimit totodată un exemplar, ca, dacă onorata redacțiune va afla cu cale, să poată reproduce părțile mai esențiale. Din aceea se poate convinge ori-și-cine despre greutățile căte s'au întimpinat în timp de 4 ani (1883—87), în care timp au decurs lucrările și apoi drumurile cele multe, spre a delătura pedeșile puse de acela, despre care un domn dela Năsăud, în o vorbire ținută de curînd, dice, că de nu era acela, edificiul gimnasial nu s'ar fi ridicat (!??)

Care e adevărul, o va arăta istoria aceluia regiment.

Faptul, că comuna Ragla are cea mai frumoasă biserică în tot ținutul acela, se atribuie neobositului bătrîn morbos Ioan Mărginean, căpitan ces. reg. în pensiuie. Nu voesc să-i fac elogiuri și laude, dar' toți cei-ce îl cunosc mai deaproape, înșiși nu vor puté nega, că, dacă fiecare bărbat inteligent din fostul district grănițeresc ar lucra și face numai a 100-a parte cât a lucrat I. Mărginean, atât pentru comuna natală, cât și pentru giur, atunci acel ținut ar forma raiul pămîntesc.

Terminalul pentru sfîntire s'a amînat de vre-o 4 ori, din cauză că poporul a tot rugat pe Ilustritatea Sa episcopul Dr. Ioan Szabó, care a promis, că îi va mîngăia, îndeplinindu-le doriința încă în anul trecut, dar' nici în anul acesta nu a voit, cu toate-că poporul nu mai putea să țină slujba în școală, unde din Septemvrie aveau să se înceapă prelegerile.

Vecernia s'a celebrat în 19 Septemvrie prin preotul local și ieromonahul Neoft (cîndva Ioan Mărginean) dela mănăstirea Preotesci, care a făcut o călătorie lungă din Moldova până aici, unde a servit ca fét 39 de ani.

În jori de ziua, în 20 Septemvrie, 6 tunete de treascuri anunțară sfîntirea. Pană la 1/2 oare sosesc mai multe căruțe cu preoți din giur și din departare, între care ptopopul Iacob Pop din Nușfalău și Silași din Bistrița, care au fost trimiși, ca să îndeplinească actul sfîntitor de sfîntire.

La 9 oare s'a început ceremonia celebrînd vre-o 12 preoți, în care timp biserica spațioasă a fost îndeșuită de publicul de prin comunele învecinate.

Toate ceremoniile au fost cele îndăfnate la sfîntiri de biserică, cu aceea deosebire, că după ceteria evangheliei și cînd se amintia numele Maieștii Sale se dădeau salve cu treascurile. La 12 oare s'a finit, ear' în timpul miraitului poporal fără deosebire a contribuit bani în folosul bisericeii.

La 2 oare după ameați inteligența a luat parte la banchetul ce s'a dat sub un cort mare de pînză, situat aproape de biserică. Deși această comună încă se ține de comitatul Bistrița-Năsăud, totuși cu această ocaziune nu s'au impus nimenui toasturi oficioase, ci a toastat fiecare cum a voit și cum a scuit. S'a toastat pentru Maieștatea Sa Împăratul și Regele nostru Francisc Iosif I., pentru demnul căpitan pensionat Ioan Mărginean și alții.

Lîngă cortul acesta erau întîse multe mese, unde au fost poporeni din Ragla la banchet, dimpreună cu poporul din giur. Aceste mese au fost ocupate cu deosebire de aceia, care nu aveau cunoscuți prin Ragla.

Seara a urmat petrecere cu joc tot sub acel cort care a durat până de cătră ziua, când numai rēcala a silit pe public a se departa.

Multe sînt toate amănuntele acestei sfîntiri, pe care nu le descriu. Amintesc numai, că școlarii, feciorii și fetele, sub conducerea învățătorului Ioan Păcurariu, în decursul serviciului divin au format un cor frumos, care a încântat pe toți.

În decursul petrecerii de joc, au cîntat între pauze mai multe versuri romănesci d-nele Nastasia Posmușan nasc. Tanco, sora dînzei Paraschiva ș. a.

Unele dintre doamne au fost în constume naționale, dintre care mai simplu și mai pitoresc a fost al d-nei preotese din loc Nastasia Posmușan.

Pentru susținerea ordinii nu am avut gendarmi și nici lipsă nu a fost. Preste aceasta a supraveghiat, întocmai precum a lucrat și pentru pregătirile de lipsă, primarul Ioan Simon, care cu această ocaziune a arătat, că e la culmea misiunii sale, avînd de lucru chiar și în ziua următoare, căc poporul nu s'a îndestulit numai cu petrecerea de joc din noaptea trecută, ci a doua zi a voit încă să joace sub cort, „unde au jucat domni“, și așa și-a făcut încă un banchet cu beutura restantă.

Mulți s'au indignat pentru-că episcopul nu a voit să meargă, deși până la gară în Bistrița e o departare numai de două oare și afară de aceea mai era de sfîntit încă o biserică nouă în comuna vecină Budacul-romănesc.

Banca generală de asigurare
„TRANSILVANIA“
 ÎN SIBIIU,
 fondată în anul 1868 [529] 41

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- a) în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobilii etc.
 b) pe viața omului în toate combinațiunile, precum: agurări de capitaluri pe casul morții și pentru termnuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1884 fl. 541,489.74	în a. 1869—1884 fl. 388,229.15
în a. 1885 „ 35,702.29	în a. 1885 „ 35,843.24
în a. 1886 „ 40,565.12	în a. 1886 „ 43,594.—
în a. 1887 „ 57,939.61	în a. 1887 „ 42,436.01
Suma fl. 675,696.76	Suma fl. 510,102.40

1,185.799 fl. 16 cr.

Conform bilanțului pentru 1887 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
584.783 fl. 27 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu (Strada Cisnădiei Nr. 6, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (C. I. Münnich), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

INSTITUTUL TIPOGRAFIC
 din Sibiu

execută tot felul de lucrări tipografice și indeosebi tipărește

cărți de tot felul,
 anunțuri de căsătorie,
 anunțuri funebre, placate,
 bilete de vizită,
 conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

De asemenea Institutul primește în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sunt: povești, snoave, poezii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii, serise în stil popular, și alte de asemenea.

Condițiunile editurii urmează a fi stabilite prin bună învoială între autor și direcția Institutului.

A eșit de sub tipar:

DICTIONAR

român-german și german-român

Sab. Pop. Barcianu,

odin, paroch gr.-or. în Reginari, asesor consistorial etc.

Revidat și completat

Dr. D. P. Barcianu.

Partea I. Română-germană.

704 pagini.

Prețul 2 fl. 50 cr. v. a.

Chiar acum a apărut:

Partea II. Germană-română.

1152 pagini.

Prețul 3 fl. 80 cr. v. a. = 10 lei.

Depozit general

pentru România la librăria lui

Alexandru Degenmann,

București, Calea Victoriei 53.

NB. Pentru trimiterea prin poștă 20 cr. v. a. de exemplar.

Mai departe recomandăm:

Articolul de lege XXI. din anul 1886,

DESPRE JURISDICȚIUNI,

și articolul de lege XXIII. din anul 1886,

DESPRE PROCEDURA DISCIPLINARĂ.

Cu explicațiuni și notițe de orientare.

Prețul 40 cr. v. a.

Nr. 28.506/VI. b.

Ordonanțe ministeriale

pentru introducerea legii comunale

(Art. XXII. din 1886.)

Prețul 12 cr. v. a.

Articolul de lege XXII. din anul 1886,

DESPRE COMUNE.

Cu explicațiuni și notițe de orientare.

Prețul 40 cr. v. a.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Cisnădiei Nr. 3.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 35 cr. sau 60 bani.
- Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Pipereș Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Păcală și tândală.** Anecdotă de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Colăcărutul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Fiica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Înderătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Blăstem de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Bunica** de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Genușoca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Un petitor înderătnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Prietenul meu Vântură-Țeară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nusciu-Împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Dina-Împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Posacul bun de inimă.** Comedii în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romănescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Busalin pcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbiționiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
- O sută de ani.** De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Librăria

Henric Zeidner,

têrgul grâului Nr. 554 în Brașov,

Succesor al librăriei

H. Dressnandt,

têrgul grâului Nr. 556 în Brașov,

se recomandă cu asortimentul lor bine provădit cu cărți, musicalii, charte geografice, globuri, produse de arte, tablouri, reviste, foi periodice și diare. Cel-ce nu se află la dispoziție, se comandă în timpul cel mai scurt, ori-unde s'ar afla, cu prețul fix original. Deasemenea posed material abundant pentru scris și desemn. Marfă bună, prețuri moderate.

Comandele făcute de dinafară se efectuează prompt prelungă rabate corespunzătoare.

Totodată atragem atențiunea onor. public binevoitor asupra edițiunilor următoare apărute:

Basmel Românilor, Nr. 1—12 à	—02	Lengeru I.: Despre metri în poeziile lirice ale lui Horațiu	—40
Budiu Paul, profesor gimnasial: Curs de limba maghiară pentru scoalele gimnasiale, reale inferioare, pedagogice, și pentru privați, prelucrată după Tôpler, metoda lui Ahn, legat 1.— broș.	—90	Moldovan S.: Istoria Ungariei, în legătură cu istoria universală pentru scoalele populare	—26
Cântece de Iroși la născerea Domnului, împreunate cu câteva cântări naționale	—10	Pop Nicolau Dr.: Geografia Ungariei și elemente din geografia generală pentru scoalele populare. Edițiunea 6-a cu charta Ungariei	—35
Dogariu D. și Dariu I.: Aritmetică. Exerciții practice cu numerii dela 1—100 după sistemul decadic pentru începătorii din anul I. și II. de școală. Edițiunea II. revădută, corectată și înăvușită	—30	— Istoria Ungariei și elementele din istoria generală pentru scoalele populare. Edițiunea 8-a	—25
— Aritmetică. Exerciții practice cu numerii dela 1—1000 pentru începătorii din anul al treilea. Edițiunea II. revădută, corectată și înăvușită (sub tipar)	—20	— Elemente de istorie și geografie pentru clasele gimnasiale și reale inferioare. Evul mediu	—45
Dogariu D.: Aritmetică. Cele patru operațiuni fundamentale cu numeri întregi de o numire, cu numeri decimali și cu numeri de mai multe numere	—35	— Schiță din privirea Brașovului cu privire specială la Români	—25
Dariu I.: Aritmetică, pentru anii din urmă ai școlii primare	—45	Tacit I. Corneliu: Gramatica latină, teoretică și practică cu vocabular, partea I-ă, formele regulate pentru clasa I-ă gimnasială	1.—
Dariu I.: Arion sau culegere de 187 cântări naționale, ediția a II. cu 16 ilustrațiuni, legat. à —40, broș. à	—30	— Partea II. forma neregulată pentru clasa II. gimnasială	1.—
— Micul rugător	—10		
— Micul cântăreț în biserică	—10	Brandner A.: Elena, Polca franțezească p. Pfte.	—35
Dorca: limba germană, legat	—50	Paba F. Z.: Potpourri din melodii naționale române p. Pfte.	—70
D. Făgărășan & S. Moldovan, profesori: Geografia pentru scoalele populare române, legat à —35 broș. à	—30	— Concordia-Vals p. Pfte.	—50
Filipescu Iulian: Chimia anorganică, lucrată pe baza teoriilor mai nouă și întocmită pentru scoalele medii cu figuri în text	—80	— Victoria-Quadril p. Pfte.	—40
D. Făgărășan & S. Moldovan: Geografia pentru scoalele medii, prelucrată pe baza planului ministerial mai nou, după D. Laky. Tomul I. Ungaria și țerile dimpregiurului Mării-Mediterane 1886, legat 1.40, broșurat	1.20	— Harmoniu-Quadril p. Pfte.	—40
Hințescu I. C.: Bucătăreasa națională, carte de bucate a bucătăriei române, franțeze, germane și maghiare, cu 1465 de rețete (fl. 3.—) acum numai	—80	Ioanovici: Valurile Dunării, Vals p. Pfte.	—90
— Cântece de Iroși; broșurat, edițiunea II.	—10	— Valurile Dunării, Vals p. Cant cu Pfte.	—90
— Întâmplările lui Păcală, o istorioară veselă în 25 capuri	—10		
— Păcăniile mult cercatei Griselde, istorioară morală prea întresantă	—10	Prospectul Brașovului, privit de pe Belvedere și litografiat în colorii după fotografiă	—20
		Fotografii din Brașov, Cabinet	—50
		Posa lui Andreiu Baron de Șaguna, Arhiepiscop și Metropolit al Românilor gr.-or. din Transilvania și Ungaria etc. 57/41 cm.	—40